

EDAM DANDAN GÜCLÜ

Firidun İbrahiminin Azərbaycan ideali

Bakıda dəniz qırağı bulvarda - möhtəşəm saraylardan birində kitab sərgisi açılmışdı.

İnsafən, insanlar kitab işığına gəlmişdi. Müxtəlif düşüncəli, fərqli dünyagörüşlü, ayrı-ayrı zamanları bir-birinə birləşdirmək istəyində olan adamlar bu kitab işığında çox yaxın görünürdülər.

Birdən köşklərdən birinin yanından keçəndə gözüm aldı: "İranlı Mühacirlər Cəmiyyəti". Bir az kiçik olsa da diqqəti çəkirdi. Adamlar bu köşkə yaxınlaşanda elə bil ki, hansısa görünməz bir əl, ağırlı bir düşüncə insanların üzündəki bayram əhvalını, gülüşləri, bir sözlə, sevincə bənzər nə varsa, hamısını xışmalayıb alır, yığıb toparlayır, uzaq, görünməz bir uçuruma aparırdı.

Əkrəm Bije, Səməd Bayramzadə, Firidun İbrahimi, Nəsibə Tahiri... tanıdığım simalar... təkə tanıdığım yox, varlığında od qalayan simalar...

Gözümlə Xudafərinin daşlarını necə öpdüyümü indi də xatırlayıram. Fədailər bu körpüdən keçib gəlmişdilər və dağılmışdılar Azərbaycanın içərilərinə.

Keçə bilənlər keçmişdi, cəllad əlindən yaxasını qurtara bilməyənlər güllələndilər, başları kəsildi, asılmaqla edam olundular. Onların arasında Firidun İbrahimi də var idi.

Mirzə İbrahimov "Gələcək gün"də onun abidəsini yaradıb - sözün qranit gücündəki abidəsini.

Azərbaycanın arzusu... Öz torpağında, öz yerində, yurdunda özünün - otuz milyonluq xalqın dövlətini qurmaq, dilinin qadağasını götürmək, bir sözlə, ruhunu azad etmək...

İyirmi səkkiz yaşlı Firidun İbrahimi... 1947-ci ilin 22 may tarixi... Səhər göz üzündə ala-tala buludlar yığılmışdı. Elə bil ki, günəşlə buludlar arasında dava gedirdi. Ha günəş burdan özünü göstərər, bir qara bulud topası onun qabağını alar. Ha o yandan göstərər, iblis donlu başqa bir qara bulud onun qabağını alar...

Beləcə, günəşlə buludların savaşında Gülistan bağının açıq meydanı bayramsayağı bəzədilmişdi. Hər tərəf silinib-süpürülmüşdü. Hökumət adamları azərbaycanlılara sanki rişxənd eləyən mənfur fars sovi-

nizminin ruhunu ifadə edən musiqi səsləndirirdi. Səs sanki insanların içəridən varlığını çəkib didirdi.

Meydan aralandı... Qəzəb içində qıvrılan insanlar irəli-geri dartındı. Deyəsən elə bu an bir vulkan püskürəcəkdə, yer-göy alışıb-yanacaqdı.

Milli Hökumətin 28 yaşlı gənc prokurorunu gətirirdilər. Qolları qandallı olsa da, qaməti düz, iradəsi sınınamış idi. Edam kürsüsünə qaldırıldı. Başını qaldırıb bir-bir ətrafı diqqətlə nəzərdən keçirdi. Başa düşdü ki, insan kütləsi özünü ölümün ağzına verməyə hazırlaşır. Gur bir səslə hər kəsə açıq-aydın müraciət elədi: **"Mənim əzizlərim, həmvətənlilərim, səbr edin, qoy qan tökülməsin! Çox keçməz ki, Azərbaycan xalqı qələbə çalacaq və yenidən Azərbaycanda Milli Hökumət qurulacaq. Yaşasın Azərbaycan xalqı! Yaşasın dogma Ana Vətənimiz Azərbaycan!"** Cəlladlar qorxularından onu dərhal edam etdilər..."

Firidun İbrahiminin - 28 yaşlı gəncin - bugünkü 100 yaşlı dövlət xadiminin səsi komandan əmri kimi hər kəsin vücudundan keçdi.

Rejimler, Cəlladxanalar, edamlar həqiqətin kökünü kəsə bilməz, onu kəfənə büküb quyulamaq mümkün deyil.

Mən bu qeydlərimi Firidun İbrahiminin qardaşı oğlu Firidun İbrahimiyə məktub kimi də yazıb bildirdim, digərlərinə də; Söhrab Tahirin qızı Nəsibə Tahiriyə, Səməd Bayramzadəyə, edamlı günlərin şahidi Əkrəm Bijeyə şərəfli mübarizədə uğurlar diləyim var.

Dəxli yox... Sözün əqidəsi düz olsun, tərsi-avandı yoxdu. Otuz milyonluq Azərbaycanın dili uğrunda mübarizə bu gün də davam edir.

Əli Rza XƏLƏFLİ
12.11.2019